

Prvá nedeľa po Veľkej noci 2020 – Ján 20, 1-9

Posledné týždne ako veriaci prežívame síce izolovane, ale napriek tomu nie v pocite bezradnosti, veď cez Božie slovo sme spolu. Dnešné evanjelium nás pozýva k udalosti, ktorá sa udiala vo veľkonočné ráno. Toto svedectvo nás chce presvedčiť, že Ježiš naozaj trpel a zomrel, tak ako každý človek. Ľudia stáli pri Jeho smrti bezmocní, tak ako stoja pri smrti každého človeka. Ruky a srdcia jeho priateľov mohli urobiť už len jedno: uložiť jeho telo do hrobu. Tak je to v prípade každého človeka. Povedzte sami: môžeme urobiť viac s telami svojich najbližších, keď odídu s tohto sveta? Potom už zostáva iba chodiť k ich hrobom, pomodliť sa pri nich, presne tak, ako to urobili zbožné ženy vo veľkonočné ráno. Lenže tieto ženy stáli pred veľkým problémom: kto im odvalí kameň, ktorým je hrob privalený? Taký kameň, lenže neviditeľný, si niesli aj na svojich srdciach. Kameň bolestnej straty zo smrti Ježiša, kameň Judášovej zrady, kameň nevšímajúcich si ľudí, ktorí s nezáujmom prechádzali okolo ukrižovaných, kameň zloby, ktorá sa posmievala umierajúcemu. Kto odvalí tieto kamene?

Práve pri tomto uvažovaní sa začína tajomstvo veľkonočného rána. Kameň je odvalený! Ako krásne je to opísané v dnešnom evanjeliu. Ale v prípade žien ide o kameň nie len z hrobu odvalený, ale aj z ich srdc. Kameň bolesti, strachu a neistoty. Kto zaplní prázdnotu ich srdca? Prázdne srdce. Aj my ho máme vo chvíli, keď nám Boh berie blízkeho. Prázdny život máme i my, keď sme zamestnaní množstvom vecí, ale nenachádzame v ničom zmysel, radosť, v ničom pokoj a naplnenie. Máme prázdne vzťahy, keď v rodine žijeme ako cudzí, mĺkvo, bez úsmevu, či milého slova. Máme prázdne túžby a sny, keď chceme niečo, čo sa dosiahnuť nedá. Ale nemusí to tak byť. Nemusíme byť prázdni, ani sa tak cítiť. Je tu Nieкто, aby vyplnil prázdnotu nášho života, nášho srdca, našich vzťahov. Nieкто, komu patrí prázdny hrob. Život bez smrti. Radosť bez starosti. Pokoj bez úzkosti prázdneho hrobu. Lebo niet kameňa, ktorý by mohol zatlačiť do zabudnutia Kristovu pamiatku. Po celom svete sa táto správa šíri ako nezadržateľná lavína: Ježiš Kristus premohol hriech a smrť! Vstal z mŕtvych! On žije! On svojou mocou odvalil kamene z hroboch i srdc. Odpovedzme si úprimne: Je možné, aby z jedného hrobu, z mŕtveho ľudského tela vyšla taká sila, ktorá už dvetisíc rokov pretvára svet, prináša šťastie a pokoj ľuďom a dáva nezlomnú nádej aj zoči-voči smrti? Áno, je to možné. Tá sila mohla vyjsť len z večne živého Božieho srdca, z prameňa života. Zo srdca, najvyššou obeťou lásky zvíťazilo nad ľudským hriechom a smrťou. Telesné Kristovo srdce bolo prebodnuté. Ale srdce osoby nikdy nezomiera. Ono vzkriesilo, oživilo a oslávilo umučené a usmrtené telo. Odvtedy sa nesie svetom posolstvo veľkonočného rána: Hľadáte Ježiša Nazaretského? Vstal... ide pred vami... tam Ho uvidíte.

Teraz budme úprimní: Neprežívame aj my to isté čo zbožné ženy vo

veľkonočné ráno? V určitých chvíľach máme pocit, že Ježiša tu niet, že je mŕtvy, leží v hrobe privalený kameňom. Koľko náhrobných kameňov už bolo navalených na Ježiša? Koľkokrát už bol vytretý zo zoznamu živých. Koľkokrát sa nás ktosi snažil presvedčiť, že Kristus je iba rozprávková bytosť, ktorá je dobrá pre staré babky a Ježiško pre malé detičky. Cez tieto návaly zloby a nenávisti voči Ježišovi musíme kráčať a v duchu sa ustarostení pýtame: Kto nám odvalí kameň? Kameň nevery a pochybnosti, kameň ľahostajnosti a hriechu? Viete, ako sa najlepšie zbaviť týchto starosti a pochybnosti? Vykročiť ku a za Kristom. Vtedy hneď zistíme, že kameň je odvalený a hrob prázdny. Zistíme, že Ježiš žije a predchádza nás, stretáva sa s nami a pozdravuje nás, dáva nám radosť a pokoj. Vtedy začnú ustupovať pochybnosti, úzkosti a slabosti. Vtedy pocítíme v srdci novú životnú silu, silu vzkrieseného Krista. Veľkonočnú vieru možno vlastniť iba tým, že ju prežívame.

Prežívam ju? Snažím sa vo svetle Ježišovho zmŕtvychvstania riešiť svoje problémy, každodenné ťažkosti? Snažím sa v tomto svetle odvalovať kameň zo svojho srdca? Pomáham si popri tom spytovaním svedomia aj ľútosťou nad zlými skutkami? Žijeme tak, aby sme nikdy nemuseli naprávať svoje chyby? Byť dobrí k žene, manželovi, k deťom, k rodičom, k priateľom, ale aj k Božiemu stvorenstvu? Veľká noc je isteže v prvom rade o tom, že Kristus vstal z hrobu, ale je to aj radosť zo spoločenstva s ľuďmi, aj keď v tejto situácii svojim spôsobom obmedzená.

Dovoľme Ježišovi odvaliť kameň pochybnosti, úzkosti, slabosti a strachu z nášho srdca, aby sa Vzkriesený stal vyznaním nášho srdca.

Prajem vám, ale aj sebe, aby sme radosť z Ježišovho zmŕtvychvstania nepocitovali iba po tieto dni – prežívané síce v úzkosti a obavách – ale počas celého života. Prajem vám aj sebe, aby aj náš život bol vďaka prázdnemu hrobu, naplnený radosťou a pokojom. Amen

Modlitba: Pane, Ty si nám vo svojom vzkriesení otvoril cestu k nebeskému Otcovi. Ved' nás, aby sme Ťa po tejto ceste radi a verne nasledovali. Uč nás oslobodzovať svoju myseľ od vecí tohto sveta a upriamovať ju k veciam večným. Nedovoľ nám presadzovať svoju vôľu, ale pýtať sa na to, čo je správne v Tvojich očiach, a podľa toho žiť tebe na česť a slávu a nám na večné spasenie.